عکس: جاوش همانوندی

عضو تیم ملی مهارت ایران در رشته کابینت سازی از مسابقات جهانی و فاصله ما با دنیا می‌گوید

کاش مثل ورزشکارها دیده می‌شدیم

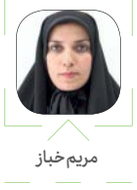

مریم خباز

جامعه

مهدی مرادمند، جوان ۱۹ ساله اصفهانی از کودکی عاشق چوب بوده و در کارگاه پدری‌اش وسایل چوبی می‌ساخته. همین عشق به چوب او را راهی هنرستان فنی و حرفه‌ای و بعد هم دانشگاه فنی کرده، مسیری که آسان نبود و دست‌انداز داشت، ولی با همت و تلاش طی شد. مرادمند حالا عضو تیم ملی مهارت ایران در رشته کابینت‌سازی است، همان صنایع چوب خودمان که قادر است اجسامی زیبا و نفیس خلق کند، ولی در کشورمان به قدری ناشناخته مانده که خیلی‌ها فکر می‌کنند کابینت همان است که در آشپزخانه‌ها می‌بینند. نام تیم ملی مهارت ایران را هم خیلی‌ها نشنیده‌اند، اعضایش را نیز تقریبا هیچ‌کس نمی‌شناسد.

این مشکل، مهدی مرادمند را که یك ملی‌پوش است آزار می‌دهد، نه که تقصیر مردم باشد، مشکل انزوای رشته‌های فنی و مهارتی در کشور است، رشته‌هایی که هنوز که هنوز است قربانی رشته‌های دهان‌پرکن می‌شوند. مرادمند اما می‌گوید در دنیا وضع طور دیگری است. می‌گوید در جهان پیشرفته به قدری به رشته‌های مهارتی بها می‌دهند که افراد نیازی ندارند مثل ما دنبال چند رشته مهندسی و پزشکی باشند. این عضو تیم ملی مهارت کشور تازه از مسابقات جهانی کازان روسیه برگشته و این روزها دارد خودش را برای مسابقات مهارت اوراسیا آماده می‌کند و چون همه چیز را از نزدیك دیده، حرف‌هایش قابل تامل است به خصوص چیزهایی که درباره رفتار ژاپنی‌ها با نیروهای ماهرشان می‌گوید.

شما عضو تیم ملی مهارت ایران در رشته کابینت‌سازی هستید. چرا این رشته؟ آیا انتخابش آگاهانه بود؟

بله کاملا. پدر و پدربزرگم هر دو در این حرفه بوده‌اند و من هم از بچگی در کارگاه آنها مشغول بودم. به این رشته، هم علاقه‌مندم و هم می‌گویند در آن استعداد دارم.

درس این رشته را هم خوانده‌اید؟

بله، هم در مدرسه و هم در دانشگاه رشته صنایع چوب خوانده‌ام. صنایع چوب جزو رشته‌های فنی و حرفه‌ای است.

دانش‌آموز درسخوانی بودید؟

آن‌قدر درسخوان بودم که اولویت اولم برای انتخاب رشته را ریاضی فیزیك تعیین کرده بودند و اولویت دوم را علوم تجربی. فنی و حرفه‌ای هم اولویت چهارمم بود که چون به آن علاقه داشتم، انتخابش کردم.

این سؤال را به این علت پرسیدم که در افکار عمومی کسی که به سمت رشته‌های فنی و مهارتی می‌رود حتما از نظر تحصیلی ضعیف است.

این تفکر اشتباهی است ولز وما این‌طور نیست.

برای انتخاب رشته صنایع چوب کسی مانع شما نشد؟

مسؤولان مدرسه می‌گفتند باید ریاضی بخوانم و مادرم هم دوست داشت من پزشك یا مهندس شوم، ولی با پدرم که مشورت کردم به این نتیجه رسیدم بهتر است سراغ چیزی بروم که به آن علاقه دارم، نه دنبال کاری که اسم بزرگی دارد.

رشته صنایع چوب دقیقا چیست؟

این رشته چند بخش مختلف دارد که فقط یك بخش آن که کابینت‌سازی و کار با ام‌دی‌اف است در ایران شناخته شده. در رشته صنایع چوب همه سازه‌هایی که ساخته می‌شود از صفر تا صد با چوب است. در طرح‌هایی که در مسابقات جهانی باید بسازیم نیز هیچ‌گونه اتصال از طریق پیچ یا میخ وجود ندارد و همه قطعات به صورت نر و مادگی و با اتصالات چوبی به هم وصل می‌شود.

پس چرا به رشته شما کابینت‌سازی می‌گویند؟

منظور خارجی‌ها از کابینت آن چیزی نیست که در آشپزخانه نصب می‌شود، بلکه آنها به هر سازه چوبی که کشو داشته یا شکلی مثل میز تحریر یا دراور داشته باشد، کابینت می‌گویند.

به این ترتیب رشته تحصیلی شما با آن چیزی که در بازار ایران وجود دارد بسیار متفاوت است.

بله، کاری که ما می‌کنیم هیچ ربطی به بازار ندارد ضمن این که ساخت سازه‌ها با چوب، کار بسیار پرهزینه‌ای است و انجامش در ایران نمی‌صرفد. ولی برعکس در کشورهای خارجی همه از چوب استفاده می‌کنند و ام‌دی‌اف در آنها اصلا کاربرد ندارد.

طرحی که در مسابقات جهانی روسیه انجام دادید نیز براساس همین تعریف جهانی از کابینت بود؟

بله، ما در ۲۲ ساعت و طی چهار روز سازه‌ای چوبی ساختیم که هیچ‌گونه اتصالات فلزی نداشت.

برای این مسابقات چقدر تمرین کردید؟

دو سال.

شما چطور ملی‌پوش تیم مهارت ایران شدید؟

چند نفر بودیم که سه بار در رشته صنایع چوب در اصفهان با هم مسابقه دادیم و من اول شدم. بعد از چند ماه تمرین تخصصی در مسابقه کشوری شرکت کردم و بین ۱۶ نفر اول شدم. شش نفر باقیمانده دوباره با هم مسابقه دادیم که من اول شدم و جزو سه نفر برتر کشور قرار گرفتم. بین سه نفر باز هم مسابقه برگزار شد و من اول و عضو تیم ملی مهارت ایران شدم.

حتما می‌دانید که بیشتر مردم کشور اصلا خبر ندارند ما تیم ملی مهارت داریم و اشخاص کمی هم اعضای این تیم را می‌شناسند. چه حسی نسبت به این وضعیت دارید؟

حس خیلی بد. همان‌طور که مردم تیم والیبال و اعضایش را می‌شناسند ای کاش ما را هم می‌شناختند. ورزشکاران مدال‌آور از سربازی معاف می‌شوند، اما اعضای تیم ملی مهارت ایران بعد از مدال‌آوری هیچ اتفاقی برایشان نمی‌افتد. مسابقه مهارت یك مسابقه جهانی در سطح بسیار بالاست، اما حتی اگر ما در آن موفق شویم هیچ مزیتی برایمان ایجاد نمی‌شود. در روسیه شخص پوتین، مسؤول برگزاری مسابقات است و در کشورهای دیگر روسای جمهور و وزرا. همین به مسابقات جهانی مهارت اعتبار می‌دهد، اما در ایران مسؤول مسابقات سمت بالایی ندارد و این باعث می‌شود قدرت مانور نداشته باشد و نتواند برای اعضای تیم امتیازی بگیرد. قطعا اگر مسؤول مسابقات سمت بالایی داشته باشد راحت‌تر می‌تواند مزیت‌های بهتری برای بچه‌ها بگیرد.

شما دنبال چه مزیت‌هایی هستید؟

ما هیچ دلخوشی نداریم که به خود بگوییم اگر مدال گرفتیم و به کشور برگشتیم فلان اتفاق خوب برایمان می‌افتد. حتی برخی هزینه‌ها را از جیب خودمان می‌دهیم.

چه هزینه‌هایی؟

ما برای اعزام به مسابقات یك دست لباس کار خوب و باکیفیت که راحت باشد می‌خواستیم، اما به ما گفتند فقط ۳۰۰ هزار تومان برای لباس ما هزینه خواهد شد. کفش‌های ایمنی در نظر گرفته شده برای ما هم کیفیت نداشت، بنابراین من از جیب خودم پنج میلیون تومان لباس کار خریدم. از این نوع مسائل زیاد است.

در مورد مواد اولیه برای تمرین که مشکل نداشتید؟

در مرحله تمرینات استانی بعضی کاستی‌ها وجود داشت که ما با هزینه خودمان تامین کردیم، ولی وقتی وارد تیم ملی شدم همه چیز از نظر امکانات و تجهیزات مهیا بود.

در مسابقات کازان روسیه مهم‌ترین رقبای شما کدام کشورها بودند؟

سوئیس، لهستان، انگلیس، برزیل، روسیه، چین و کره‌جنوبی در رشته صنایع چوب بسیار قوی هستند.

یعنی عمدتا کشورهای پیشرفته رقیب شما بودند.

رشته ما به تجهیزات و فناوری بسیار وابسته است و هر قدر تجهیزات حرفه‌ای‌تر باشد محصول قوی‌تر و باکیفیت‌تر می‌شود و چون کشورهای پیشرفته تجهیزات خوبی دارند در عرصه بین‌المللی قوی نیز ظاهر می‌شوند.

این که کشورهای پیشرفته عمده رقیب ایران هستند این معنی را می‌دهد که کشورهای توسعه‌یافته واقعا و در عمل به مهارت‌آموزی بها می‌دهند، در حالی که ما بیشتر از عمل، شعار می‌دهیم. درست است؟

دقیقا همین‌طور است. در ژاپن کسی که عضو تیم ملی مهارت است به مدت چهار تا پنج سال استخدام می‌شود و حقوقی می‌گیرد که هیچ شرکت یا کارخانه‌ای در این کشور آن را پرداخت نمی‌کند و در نتیجه عضو تیم ملی به خاطر پول وسوسه نمی‌شود. به این ترتیب این فرد هم شغل دارد، هم درآمد و هم در جایی که استخدام شده با بهترین تجهیزات با خیال آسوده تمرین می‌کند. اعضای تیم ملی مهارت ژاپن وقتی از مسابقات جهانی با دست پر برمی‌گردند نیز هیچ شرکتی حق ندارد آنها را استخدام نکند، پس شغل‌شان تضمین شده است. همچنین دولت ژاپن پس از مسابقات به اینها پاداشی بزرگ می‌دهد که با آن می‌توانند برای خودشان کسب و کاری راه بیندازند و کارآفرینی کنند. حتی کشور کوچك امارات که مشکل نیروی انسانی دارد نیروهای ماهر را از خارج به داخل می‌آورد و بهترین مربیان جهان را برایشان می‌گیرد تا تیم ملی مهارت خوبی را عازم مسابقات کنند و به این ترتیب کارهای مهارتی در کشورشان توسعه یابد، اما هیچ‌کدام از این اتفاقات در کشور ما رخ نمی‌دهد.

خبر دارید مدال‌آوران دوره قبل کشورمان چه سرنوشتی پیدا کردند؟

آنهایی که مدال آوردند هیچ‌کدام در ایران نیستند، ولی کسانی که به مسابقات رفتند و مدال نیاوردند یا به کشورهای خارجی رفته‌اند یا در ایران هستند و هیچ اتفاقی برایشان نیفتاده. عضو تیم ملی مهارت بودن هیچ مزیتی ندارد. الان مشکل مهم ما سربازی است. اگر دوسالی که برای مسابقات تمرین کردیم معادل خدمت سربازی قرار می‌گرفت خیلی خوب بود.

کسانی که از ایران رفتند آیا از آنها دعوت شد یا به میل خودشان رفتند؟

در مسابقات جهانی مهارت، حامیان مالی بزرگ و کوچك زیادی حضور دارند که هدف همه‌شان جذب بهترین نیروهای جهان برای شرکت‌های متبوعشان است. این شرکت‌ها برای جذب نیروهای ماهر و متخصص هزینه‌های زیادی می‌کنند، چون می‌دانند این نیروی انسانی ماهر است که برایشان تولید پول و ثروت می‌کند.

شما به عنوان یك کابینت‌ساز ماهر به رفتن از ایران فکر می‌کنید؟

چون پدر من همین شغل را دارد و خودم هم در این حوزه کار می‌کنم دوست دارم در کارگاه خودمان باشم و آن را توسعه دهم و برای کشورم کاری انجام دهم و قدمی برای ایجاد شغلم بردارم، اما اگر به مرحله‌ای برسم که ببینم نمی‌توانم اینجا به خواسته‌هایم برسم شاید به رفتن فکر کنم.

یادداشت:
دکتر حسن موسوی چلك
رئیس انجمن
مددکاران اجتماعی

احترام به تفاوت‌ها در روابط

برای اکثر ما اتفاق افتاده که اخباری از اختلاف افراد با نزدیکان‌شان را می‌شنویم. این نزدیکان یا از اعضای خانواده هستند یا همکاران، گروه‌های دوستی یا حتی همسایگی؛ وقتی بیشتر بررسی می‌کنیم ممکن است این عبارت یا عبارت‌های مشابه را بشنویم که «همیشه می‌خواهد حرف خودش بشود» یا «انگار بچه هستم می‌خواهد من را تربیت کند». همه این عبارت‌ها یك پیام مشخص دارد و آن این است که در روابط‌مان با دیگران لازم است به خواسته‌ها و تفاوت‌هایی که با هم داریم توجه کنیم تا روابط انسانی و اجتماعی پایداری داشته باشیم. فراموش نکنیم که حق نداریم انتظار و توقع داشته باشیم که دیگران در خدمت ما باشند و هر طور که ما دوست داریم رفتار کنند و انتظار داشته باشند و آنچه که برای ما مهم هست برای دیگران هم باید مهم باشد. یکی از اشتباهات ما در ارتباط اجتماعی با دیگران و حتی گاهی اوقات شریك زندگی‌مان این است که می‌خواهیم در این سن بعد از ازدواج به‌گونه‌ای که دلمان می‌خواهد تربیتش کنیم، در حالی که حتی اگر به ظاهر هم خود را همراه کند، ولی در باطن این‌گونه نیست و این تعارض جایی خود را در قالب‌های مختلف نشان خواهد داد. نمی‌شود همه عمر ظاهرسازی کرد، لذا این ارتباط برای این افراد خوشایند نخواهد بود. این نوع نگاه به دیگران موجب می‌شود که افراد حتی اعضای خانواده از ما فاصله بگیرند که بدون شك به انزوا و طرد ما منجر خواهد شد.

در روابط‌مان با دیگران لازم است بپذیریم که دیگران هم حقی دارند و به اصطلاح «نوکر ما نیستند». قرار نیست آنچه که برای من مهم است الزاما برای اطرافیانمان هم همان‌قدر مهم باشد. ضمن این که یکی از راه‌های تقویت و حفظ روابط انسانی پایدار در زندگی اجتماعی و خانوادگی و در روابط بین فردی این است که فرهنگ (ارزش‌ها، هنجارهای اجتماعی، باورها، اعتقادات و...) افراد را بشناسیم و در ارتباط‌مان به آنها توجه کنیم، چون وقتی به مولفه‌ها و عناصر فرهنگی در ارتباط کم توجهی می‌شود معمولا تمایلی برای حفظ و ارتقای رابطه وجود ندارد.

تاملی بر برخی اختلافات بین اعضای یك خانواده یا همکاران در محیط‌های کاری و... نشان می‌دهد که بی‌توجهی یا کم‌توجهی چه عمدی چه سهوی می‌تواند بر کیفیت ارتباط تاثیرات منفی داشته باشد به‌گونه‌ای که جاهایی مجبورند تحمل‌مان کنند و طبیعی است که افراد در شرایط تحمیلی از کیفیت ارتباط خود با دیگران رضایت نخواهند داشت، لذا ناچارند که فشارهای زیادی را تحمل کنند.

حال اگر به این تفاوت‌ها توجه کنیم بدون شك در حفظ و ارتقای روابط انسانی‌مان با دیگران موفق‌تر خواهیم بود و می‌توانیم «با همه بجوشیم.»

حق با شماست

info@jamejamdaily.ir

روابط عمومی: ۲۲۲۶۲۱۴۲

#مافیا-کنکور

شمیرانی از تهران:

فروش کتب کمك درسی در مدارس و آموزشگاه‌ها با حمایت و نفوذ مافیای کنکور بسیار افزایش یافته است.

#اتوبوس-آبادان

شهروندی از آبادان:

فاصله حرکت اتوبوس‌های شهر آبادان بسیار زیاد است و شهروندان باید زمان زیادی را منتظر رسیدن اتوبوس باشند. در ضمن در روزهای تعطیل به‌ندرت اتوبوس‌ها فعال هستند.

#جنگل-خواری

مهربانی از گنبدکاووس:

ویلاسازی در عمق جنگل‌های تنگه چهل چای مینودشت باعث تخریب محیط زیست و قطع درختان شده است.

#خشونت-خردسالان

گروسی از سمنان:

برنامه‌های شبکه پویا بعد از ساعت ۱۴ نسبتاً خشن و بیشتر مناسب شرایط سنی نوجوانان است و اصلا مناسب روحیه و تربیت خردسالان نیست. لطفا در این مورد بازنگری شود.

جوابیه

در پی درج پیامی در ۹ مرداد ۱۳۹۸ با عنوان «عوارض ناعادلانه»، مشاور ریاست و مدیرروابط عمومی سازمان راهداری حمل ونقل جاده‌ای وزارت راه وشهرسازی با ارسال نمابری اعلام کرد: مطابق قانون مشارکت و آیین‌نامه اجرایی آن در آزادراه‌های مشارکتی که هزینه‌های ساخت، بهره‌برداری و نگهداری آن از طریق سرمایه‌گذاری بخش خصوصی صورت می‌پذیرد باید از محل درآمد وصول عوارض و سایر درآمدهای جانبی آن مستهلك شود، لذا پرداخت عوارض برای استفاده‌کنندگان الزامی است. با وجود این به‌منظور مساعدت به کاربران دائمی تخفیفاتی در نظر گرفته شده است، مشمول خودروهایی با تردد بیش از ۴۰ بار در ماه مشمول تخفیف ۳۰ درصدی، خودروهای با پلاك عمومی تخفیف ۲۰ درصدی و خودروهای امدادی معاف از پرداخت عوارض هستند.

مزید استحضار محور آزادراهی تهران-ساوه دارای محوری جایگزین با سطح عملکردی مطلوب است که کاربران جاده‌ای در صورت عدم تمایل به پرداخت عوارض می‌توانند به‌صورت رایگان از آن ترددکنند.